

ANNE FINE

Jurnalul unei Pisici asasine

Ediția a IV-a

Ilustrații de Steve Cox

Traducere din limba engleză de
Alina Luca

Editura Paralela 45

Redactare: Ioan Es. Pop, Mihaela Pogonici
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FINE, ANNE

Jurnalul unei pisici asasine / Anne Fine; trad. din lb. engleză
de Alina Luca. – Ed. a 4-a. – Pitești: Paralela 45, 2022
ISBN 978-973-47-3573-0

I. Luca, Alina (trad.)

821.111

The Diary of a Killer Cat

Anne Fine

Copyright © Anne Fine, 1994

Illustration copyright © Steve Cox, 1994

All rights reserved

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Alte cărți de Anne Fine
apărute la Editura Paralela 45:

Rochița lui Bill

Întoarcerea pisicii asasine

Răzbunarea pisicii asasine

Aniversarea pisicii asasine

Crăciunul pisicii asasine

Pisica asasină pleacă de acasă

Pisica asasină se îndrăgostește

CUPRINS

1. Luni	7
2. Marți	11
3. Miercuri	15
4. Joi	19
5. Vineri	29
6. Tot Vineri	39
7. Sâmbătă	45

1 LUNI

BINE! BINE! Spânzurați-mă!

Am ucis pasărea. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt o pisică! Practic, e slujba mea să mă furișez prin grădină după preagustoasele prăjiturici-păsări, care abia dacă pot să zboare de la un tufiș la altul. Și ce ar trebui eu să fac dacă una dintre bietekele mingiuțe fâlfâitoare și pline de pene aproape că mi se aruncă în gură? Adică, practic a aterizat în ghearele mele. Ar fi putut chiar să mă rănească!

Bine, bine! Și eu am lovit-o cu laba. Păi
ăsta e motiv ca Ellie să plângă în blana
mea atât de tare încât mai am un pic și
mă înec și să mă strângă până ce aproape
mă sufocă?

— Of, Tuffy! spune ea, trăgându-și
nasul, cu ochii roșii și udă de lacrimi. Of,
Tuffy! Cum ai putut să faci asta?

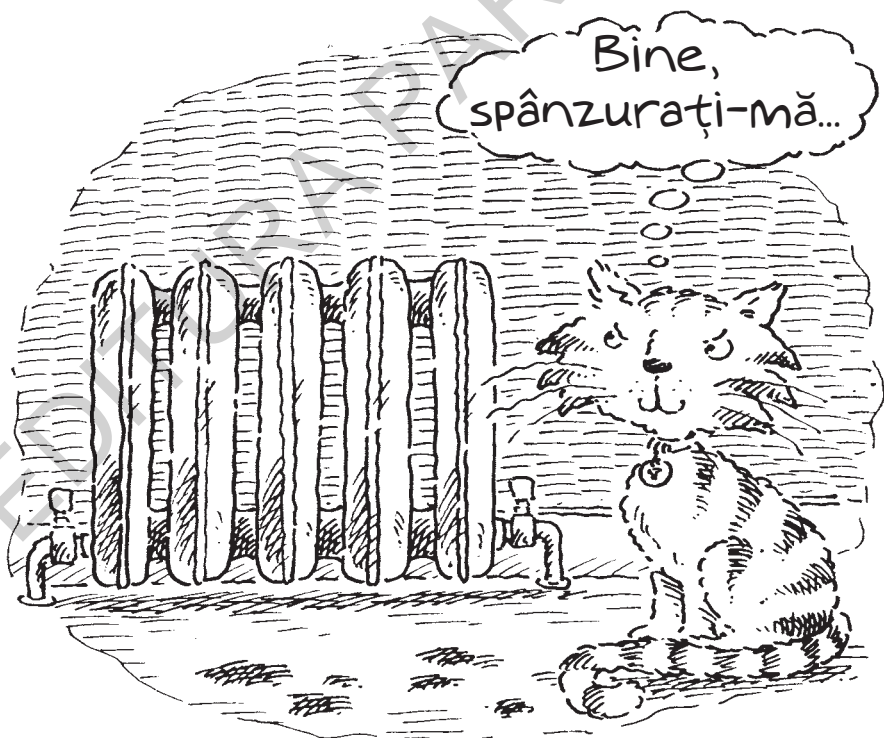
Cum am putut să fac asta? Sunt o pisică.
De unde să fi știut că o să iasă așa un

tămbălău, că mama lui Ellie o să aducă
bucăți de ziare vechi, iar tatăl lui Ellie o să
umple o găleată cu apă și săpun?

Bine, bine! Poate că nu ar fi trebuit să
o aduc în casă și să o las pe covor. Și poate
că petele nu o să mai iasă niciodată.

Atunci, spânzurați-mă!

2 MARTI

CHIAR MI-A FĂCUT PLĂCERE să particip la mica înmormântare.

Nu cred că ei și-au dorit cu adevărat ca eu să vin, dar, în fond, grădina este la fel de mult a mea ca și a lor. De fapt, eu petrec mai mult timp în ea. Și sunt singura din familie care o folosește așa cum se cuvine.

Însă ei nu sunt recunoscători. Ar trebui să îi auziți:

— Pisica aia îmi distruge straturile de flori! Abia dacă au mai rămas câteva petunii!

— Tocmai plantasem lobeliile și ea s-a trântit pe ele – le-a făcut extraplate!

— Pe bune că mi-aș dori să nu mai sape găuri printre anemone!

Văicăreală, văicăreală și iar văicăreală.
Nu înțeleg de ce se mai obolesc să aibă

pisică, din moment ce, cu toții, nu fac altceva decât să se plângă!

Bine, nu și Ellie. Ea era prea obosită ca să mai jelească pasărea. A pus-o într-o cutie, a învelit-o cu vată, a săpat o mică groapă, iar apoi ne-am așezat cu toții în jur, în timp ce ea a spus câteva cuvinte prin care îi ura păsării noroc în rai.

— Pleacă! a sâsâit spre mine tatăl lui Ellie. (Omul acesta îmi face impresia unei persoane cam nepoliticoase.) Dar eu doar am dat din coadă spre el. I-am aruncat și o uitătură. Cine se crede? Dacă vreau să iau parte la funeraliile unei păsări, asta o să și fac. În fond, eu o cunosc pe pasăre de mai mult timp decât ei. O știam de pe timpul când era încă vie.

